

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžo/286/2015
Identifikačné číslo spisu: 2013200016
Dátum vydania rozhodnutia: 26.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:2013200016.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a z členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Soni Langovej v právnej veci žalobcu: K. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., právne zastúpený advokátkou JUDr. Evou Roskošovou, so sídlom Námestie 1. mája č. 2, Senec, proti žalovanému: Okresný úrad Trnava, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Kollárova 8, Trnava, za účasti: 1/ K. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom V., 2/ V. M., rod. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom V., 3/ Ing. X. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y., 4/ Mgr. R. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y., 5/ Y. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom N., Bratislava, 6/ U. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom N., 7/ E. T., rod. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom N., 8/ Bc. Y. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XX, F., 9/ Ing. U. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., 10/ MUDr. Q. L., rod. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., 11/ R. W., rod. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom S., 12/ X. L., rod. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q., 13/ N. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom M., 14/ M. T., rod. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KSÚ-OSP-2012/00396/PI zo dňa 15.11.2012, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/9/2013-113 zo dňa 18. septembra 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/9/2013-113 zo dňa 18. septembra 2014 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. KSÚ-OSP-2012/00396/PI zo dňa 15.11.2012, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Obce Blahová č. 211/2011-003/SOcÚ zo dňa 28.11.2011.

Prvostupňovým rozhodnutím bola dodatočne povolená stavba pozostávajúca z dvoch dvojkrídlových pletivových brán, umiestnených na parcele č. 432/1 na západnej strane (v rozmere 4150 x 1900 mm, jedno krídlo je menšie 1500/1900 mm, t.j. malá bránka) a na východnej strane (v rozmere 5260 x 1900 mm), obidve krídla sú rovnaké 263/1900 mm. Nosnú časť brány tvoria oceľové trubky. Brána na východnej strane je umiestnená na hranici medzi pozemkami č. 428/4 a 428/1. Brána na západnej strane je umiestnená v oplotení pozemku 431/1.

Krajský súd vo svojom rozhodnutí po popise skutkového stavu vyplývajúceho z administratívneho spisu uviedol, že predmetom konania bola legalizácia brány ako súčasť oplotenia (drobnej stavby v zmysle stavebného zákona) pozemkov v užívaní fyzických osôb, užívajúcich tieto pozemky vydané v rámci záhradkárskej osady, pričom toto užívanie je dlhodobé a podľa zistenia, brány boli postavené so súhlasom predchádzajúceho starostu a predchádzajúceho vlastníka susediacej nehnuteľnosti, ktorej súčasným vlastníkom je žalobca. S legalizáciou stavby nesúhlasil len žalobca a pán F..

Krajský súd sa vysporiadal s námietkami žalobcu ohľadom určenia okruhu účastníkov konania, úplnosti podkladov, ako aj dostatočnosti identifikácie umiestnenia sporných brán. Podľa jeho názoru, verejný záujem bol preukázaný s ohľadom na záujem štrnástich užívateľov nehnuteľností na legalizovaní doplnenia existujúceho oplotenia o brány, v záujme ochrany majetku. Brány nie sú uzamknuté, sú uzatvorené karabínou, majúcou najmä psychologický efekt, ktorý sa osvedčil. Žalobca nepreukázal, že by výkon jeho práva na prístup k jeho nehnuteľnosti bol neprimerane obmedzený tým, že pri výjazde na svoj pozemok cez bránu, ktorú reálne pravidelne neužíva, bol nútený vystúpiť z auta, otvoriť karabínu a sňať retiazku z brány. Z podkladov obsiahnutých v administratívnom spise vyplynulo, že nedošlo k zablokovaniu prístupovej cesty na pozemok žalobcu. V danom prípade sa jedná o prístup k pozemkom v záhradkárskej osade v extraviláne obce, v súvislosti s čím je potrebné vyhodnotiť aj hypoteticky záujem ostatnej verejnosti, okrem vlastníkov pozemkov o používanie cesty, pričom súd zdôraznil, že komukoľvek inému nie je znemožnené užívanie cesty.

Krajský súd uviedol, že napriek stručnému odôvodneniu prvostupňového aj odvolacieho rozhodnutia sa správne orgány vysporiadali so všetkými relevantnými skutočnosťami, pričom aj procesné práva žalobcu boli zachované. Nebolo preukázané, že by stavebníci zneužívali svoje vlastnícke právo na ujmu práv žalobcu alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom.

K vytýkanému nedostatku preukázania vlastníckeho alebo iného práva k pozemku, na ktorom sa nachádzajú sporné brány súd uviedol, že správne orgány vychádzali predovšetkým z vysloveného súhlasu Slovenského pozemkového fondu, výsledkov miestneho zisťovania, pričom nebolo preukázané, že by povolením stavby aj po prípadnom rozpore s právom Slovenského pozemkového fondu, došlo k ujme na právach žalobcu. Slovenský pozemkový fond nevzniesol žiadne výhrady voči stavbe.

Prvostupňový súd sa vysporiadal aj s námietkou žalobcu ohľadom nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia v nadväznosti na vyhodnotenie doplnených dôkazov v odvolacom konaní tým, že týmito neboli preukázané žiadne nové skutočnosti. Povolením predmetných brán nedošlo k neprimeranému zásahu do vlastníckych práv žalobcu, dodatočné povolenie časti drobnej stavby bolo dôvodné, táto už dlhodobo plnila svoju funkciu, čím bolo zároveň preukázané, že jej postavenie je v súlade s verejným záujmom.

V rámci konania žalobca nepreukázal aplikáciu právnych predpisov v rozpore s čl. 1 ods. 1 a 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ani článkom 157 ods. 4 ústavy.

Krajský súd nezistil v konaní vady, ktoré by mali vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal s poukazom na ustanovenie § 250k O.s.p.

II.

Voči rozsudku Krajského súdu v Trnave podal žalobca v zákonom určenej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že konaním súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že na základe vykonaných dôkazov dospel súd k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Vo svojej žalobe v bode III. 2/ špecifikoval jednotlivé subjektívne práva, na ktorých bol rozhodnutím žalovaného ukrátený. Krajský súd posudzoval ukrátenie subjektívnych práv žalobcu veľmi reštriktívne, pretože sa obmedzil iba na skúmanie tvrdení príbratých účastníkov a nezaoberal sa nezákonnosťou žalobou napádaného rozhodnutia v celom rozsahu žalobných argumentov. Žalobca namietal nesprávnosť výroku napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého bola západná brána umiestnená do oplotenia pozemku č. 431/1. Ako vyplýva zo zamerania stavieb zo dňa 30. 1. 2012, západná brána na pravej strane je umiestnená takmer v strede cesty a na ľavej strane je nosný stĺp umiestnený na hranici parcely č. 432/8 a nie na parcele č. 431/1. Tvrdenie, že stavba umiestnená na alebo pri pozemku číslo 431/1, ktoré nesúhlasí so skutočnosťou, nemožno opraviť listom, pretože sa jedná o vážnu vadu výroku rozhodnutia, čím sa toto stalo nezákonným a priamo zasahujúcim a ukracujúcim žalobcove subjektívne práva a to právo účastníka konania na rozhodnutie so zákonnými požiadavkami podľa § 46 a nasl. správneho poriadku.

Z podkladov pre rozhodnutie vyplýva, že dodatočným povolením bola povolená stavba dvoch kusov brán, avšak zo žiadnych podkladov nevyplýva, že by sa toto povolenie malo týkať aj pravej strany západnej brány, od ktorej pokračuje oplotenie zriadené bez ohlásenia. Všetky námietky nezákonnosti napadnutého rozhodnutia ponechal krajský súd bez povšimnutia a obmedzil sa iba na posudzovanie preukázania alebo nepreukázania zásahu do subjektívnych práv žalobcu v rozsahu možnosti dostať sa k vlastným nehnuteľnostiam.

Žalobca poukázal na dodatočné zameranie dvojkridlových brán - vjazd a výjazd na parcelu č. 432/1, ktoré nespĺňa zákonné požiadavky. Nevyplýva z neho zameranie odstupov od hraníc so susednými pozemkami a od susedných stavieb a nie je evidentné s akou parcelou hraničí. Označenie vjazdu a výjazdu na parcelu číslo 432/1 je nepresné a mylné. Podľa jeho názoru, stavebník spolu so žiadosťou o dodatočné stavebné povolenie nedoložil so žiadosťou všetky zákonom požadované prílohy, najmä doklad preukazujúci vlastnícke alebo iné právo k pozemku, jednoduchý situačný výkres, jednoduchý technický popis stavby, rozhodnutia, stanoviská, vyjadrenia dotknutých orgánov štátnej správy. Napriek absencii uvedených podkladov sa súd nevysporiadal s nezákonnosťou rozhodnutia vydaného bez uvedených podkladov.

Žalobca nesúhlasil s právnym názorom krajského súdu ohľadom rozporu napadnutého rozhodnutia s verejným záujmom. Verejný záujem podľa jeho názoru spočíva v prístupnosti a priechodnosti cesty bez existencie akýchkoľvek prekážok. Ako vyplýva zo žiadosti stavebníkov, účelom zriadenia brány je ochrana súkromného majetku, teda súkromného zámeru, ktorým dochádza k obmedzeniu verejného záujmu. Prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní bral do úvahy skutočnosti, ktoré nevyplývajú z podkladov pre rozhodnutie, pričom neprihliadol na skutočnosti, ktoré vyplývajú z podkladov, na ktoré žalobca poukázal. Súd žiadnym spôsobom nepreukázal, že existuje aj iná prístupová cesta k nehnuteľnostiam žalobcu, celoročne prechodná a zjazdná. Žalovaný aj Krajský súd v Trnave povýšili súkromný záujem niekoľkých osôb na ochrane súkromného majetku nad verejný záujem. Zahatanie jedinej prístupovej cesty bránami nemá iný účel ako obmedzovanie žalobcu, prípadne kohokoľvek iného, kto chce prejsť po danej ceste bez toho, aby musel otvárať brány. Všetci stavebníci majú pritom svoje nehnuteľnosti prístupné pre potenciálnych zlodějov z iných strán, z čoho vyplýva, že neexistuje deklarovaný účel dodatočne povoľovanej stavby. Právny názor súdu, že pri drobných stavbách nie je potrebné zisťovať, ku ktorej hlavnej stavbe plnia doplnkovú funkciu nie je správny. V danom prípade stojí brána uprostred polí, kde nepokračuje žiadne oplotenie a teda nemôže plniť žiadnu doplnkovú funkciu. Žalobca užíva svoje nehnuteľnosti celoročne, pričom k tomu, aby sa dostal ku svojim nehnuteľnostiam, musí absolvovať otváranie a zatváranie dvoch brán, umiestnených na ceste, aby sa vôbec dostal k svojim nehnuteľnostiam.

Súd prihliadal len na názory jednej strany a nevykonával potrebné dôkazy vypočítaním názoru žalobcu, čím porušil zásadu rovnosti účastníkov konania. Napadnuté rozhodnutie obsahuje viacero nezákonností, pričom však postačuje len existencia zásahu do jeho subjektívnych práv pre potrebu podania žalobného návrhu.

Krajský súd v Trnave ponechal najzávažnejšie porušenie zákona bez povšimnutia a odôvodnenia a obmedzil sa len na skúmanie prekážky na ceste vo vzťahu k prístupu žalobcu na vlastnú nehnuteľnosť. Takýmto výkladom došlo k zrejmemu zásahu do základného práva žalobcu na súdnu ochranu. Vydané rozhodnutie súdu považuje za arbitrárne, vydané v rozpore s ústavnými zásadami. Naďalej trvá na porušení verejného záujmu vydaním žalobou napadnutého rozhodnutia. V danom prípade nezákonný stav trvá od roku 2009 a žalobca sa žalobou snažil dosiahnuť nápravu.

Žiadal odvolací súd, aby rozsudok Krajského súdu v Trnave zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal náhradu trov konania.

III.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

IV.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril príbratý účastník Ing. U. L., ktorý uviedol, že nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že by brány boli osadené na jedinej prístupovej ceste k záhradkárskej osade. K osade vedú minimálne 3 prístupové cesty, všetky sú čiastočne spevnené, nie sú ornou pôdou a nie sú preorávané. Právna zástupkyňa žalobcu ich pravidelne využíva minimálne 14 rokov a jej tvrdenie je nepravdivé. Sám žalobca si vybudoval betónový plot, aby sa oddelil od osady a vstup na svoj pozemok si vyriešil vlastnou posuvnou bránou mimo osady. Tým sám potvrdil, že približne od jesene 2008 komunikáciu cez osadu žalobca ani jeho právna zástupkyňa, žijúca s ním, nevyužívajú. Kroky žalobcu sú zamerané na poškodzovanie vzťahov a záujmov väčšiny obyvateľov osady zaužívaných dlhé roky, ktoré žalobca v minulosti dlhodobo rešpektoval a aj vyžadoval. Žalobcov zdravotný stav, ktorý sa pravidelne prepravuje po okolí na terénnej motorke a vodnom skútri po Malom Dunaji nie je taký, ktorý by mu bránil vystúpiť z auta, otvoriť a zavrieť bránu.

V prípade užívateľov záhradkárskej osady bolo osadenie brány realizované za účelom zvýšenia bezpečnosti a konanie žalobcu považuje za zlovôľu.

V.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní postupoval v zmysle ust. § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), účinného od 1.7.2016, podľa ktorého sa odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov, t.j. podľa zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu a konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a jednomyselne dospel k

záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

Súdy prejednávajú na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom administratívneho a súdneho spisu, posúdiac argumentáciu odvolacích dôvodov žalovaného konštatuje, že sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a na zdôraznenie jeho správnosti dopĺňa len nasledujúce dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.):

Predmetom odvolacieho konania je preskúmať vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorý po preskúmaní zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného v napadnutej časti dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná.

Predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného č. KSÚ-OSP-2012/00396/PI zo dňa 15.11.2012, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Obce Blahová č. 211/2011-003/SOcÚ zo dňa 28.11.2011, ktorý vydal stavebníkom, účastníkom 1/ až 14/ dodatočné stavebné povolenie podľa § 88a zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len stavebný zákon) na stavbu dvoch dvojkrídlových pletivových brán. Brány sú umiestnené na parcele č. 432/1 na západnej strane (rozmer 4150 x 1900 mm, jedno krídlo je menšie 1500/1900 mm, t.j. malá bránka) a na východnej strane (rozmer 5260 x 1900 mm, obidve krídla sú rovnaké 263/1900 mm). Nosnú časť brány tvoria oceľové trubky. Brána na východnej strane je umiestnená na hranici medzi pozemkami č. 428/4 a 428/1. Brána na západnej strane je umiestnená v oplotení pozemku 431/1.

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca je vlastníkom pozemkov parc. č. 434 a č. 435 v k. ú. F., v rámci záhradkárskej osady.

Brány (predmet dodatočného stavebného povolenia) boli postavené na parc. č. 432/1 a na hranici s pozemkami č. 428/4 a 428/1, na pozemku v správe Slovenského pozemkového fondu. Brány boli reálne vybudované v roku cca 1990.

Zo zápisu z miestneho šetrenia zo dňa 17.01.2011 vyplýva, že s legalizáciou stavby súhlasilo 12 z prítomných užívateľov a vlastníkov pozemkov v danej lokalite. Proti povoleniu bol len žalobca a p. F.. Slovenský pozemkový fond, v ktorého správe je parcela č. 432/1 na ktorej boli brány vybudované, v liste zo dňa 3. 3. 2011 uviedol, že kovové brány nachádzajúce sa na poľnej ceste, neprekážajú fondu k využívaniu okolitých poľnohospodárskych pozemkov. Tieto boli umiestnené ešte pred vznikom Slovenského pozemkového fondu. Kompetentným orgánom v danej problematike je Obecný úrad v Blahovej.

Z listu vlastníctva č. XX k. ú. F. vyplýva, že žalobca nadobudol pozemky v danej lokalite darovacou zmluvou v roku 1997 a kúpnyimi zmluvami z roku 1998 a 2001, t. j. v čase, kedy už brány boli obyvateľmi osady vybudované. V čase nadobudnutia pozemkov mal teda vedomosť o ich existencii, pozemky nadobudol v takomto stave bez výhrad. S existenciou brán vyslovil nesúhlas až neskôr, v priebehu r. 2010 a po podaní žiadosti o dodatočné povolenie stavby v roku 2011.

Z obsahu administratívneho spisu je taktiež zrejmé, že sa nezachovala pôvodná dokumentácia týkajúca sa realizácie a osadenia brán, a že konanie podľa § 88a stavebného zákona bolo iniciované aj na základe odporúčania okresnej prokuratúry (viď list zo dňa 9. 12. 2010, 17. 3. 2011).

V spise sa nachádzajú listy vlastníctva v rámci dotknutej lokality, fotodokumentácia osadenia brán, geometrický plán, zjednodušený náčrt.

Z oznámenia o začatí stavebného konania spojeného s ústnym konaním a miestnym zisťovaním zo dňa 04.08. 2011 bolo zistené, že dotknuté orgány štátnej správy (zriadené za účelom ochrany verejných záujmov) boli vyzvané, aby oznámili svoje stanoviská v určenej lehote k dodatočnému povoleniu stavby. Zároveň boli upozornené, že ak v určenej lehote stanovisko k navrhovanej stavbe nepredložia, bude sa mať za to, že so stavbou súhlasia. V spise sa nenachádza vyjadrenie dotknutých orgánov, ktorými by tieto vzniesli námietky voči vydaniu rozhodnutia o dodatočnom povolení stavby.

Žalobca v priebehu správneho konania v podstate vznášal námietky zhodné s obsahom žaloby a odvolania voči rozsudku súdu 1. stupňa.

Žalobca bol zo strany správneho orgánu informovaný o postupe v konaní o dodatočnom povolení stavby, čo vyplýva z korešpondencie založenej v administratívnom spise. Žalobcovi bolo umožnené oboznámiť sa s podkladmi pre rozhodnutie, príslušnou dokumentáciou, podať námietky a návrhy, čo aj využil.

Podľa ust. § 88a ods. 1 až 4 a ods. 7 stavebného zákona,

(1) Ak stavebný úrad zistí, že stavba bola postavená bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním, začne z vlastného podnetu konanie a vyzve vlastníka stavby, aby v určenej lehote predložil doklady o tom, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania, a osobitnými predpismi. Ak bola stavba začatá bez právoplatného stavebného povolenia, ktoré už bolo vydané, stavebný úrad posúdi súlad stavby s verejnými záujmami na základe záväzných stanovísk podľa § 140b a podkladov predložených v stavebnom konaní.

(2) Ak vlastník stavby požadované doklady nepredloží v určenej lehote alebo ak sa na ich podklade preukáže rozpor stavby s verejným záujmom, stavebný úrad nariadi odstránenie stavby.

(3) Ak vlastník stavby, pri ktorej sa preukáže, že jej dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami, v priebehu konania nepreukáže, že je vlastníkom pozemku zastavaného nepovolenou stavbou alebo jeho časti, alebo že má k tomuto pozemku iné právo (§ 58 ods. 2) a vlastník zastavaného pozemku alebo jeho časti s dodatočným povolením nesúhlasí, stavebný úrad odkáže vlastníka pozemku na súd a konanie preruší (§ 137). Konanie o stavbe zostane prerušené až do právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci.

(4) V rozhodnutí o dodatočnom povolení stavby stavebný úrad dodatočne povolí už vykonané stavebné práce a určí podmienky na dokončenie stavby alebo nariadi úpravy už realizovanej stavby.

(7) Na konanie o dodatočnom povolení stavby sa primerane vzťahujú ustanovenia § 58 až 66.

Podľa ust. § 58 ods. 1 až 4 stavebného zákona,

(1) Žiadosť o stavebné povolenie spolu s dokladmi a predpísanou dokumentáciou vypracovanou oprávnenou osobou podáva stavebník stavebnému úradu. V žiadosti uvedie účel a spôsob užívania stavby, miesto stavby a predpokladaný čas jej skončenia a pri stavbe na určitú dobu aj dobu užívania stavby.

(2) Stavebník musí preukázať, že je vlastníkom pozemku alebo že má k pozemku iné právo podľa § 139 ods. 1 tohto zákona, ktoré ho oprávňuje zriadiť na ňom požadovanú stavbu. To neplatí, ak tieto skutočnosti preukázal v územnom konaní a po právoplatnosti územného rozhodnutia nedošlo k zmene.

(3) Ak ide o stavebnú úpravu, nadstavbu alebo udržiavacie práce na stavbe, môže byť stavebníkom právnická alebo fyzická osoba, ktorá je nájomcom stavby, ak o tom predloží písomnú dohodu s vlastníkom stavby.

Ak oprávnenie zriadiť na pozemku líniové stavby vyplýva z osobitných právnych predpisov, stavebník nemusí v stavebnom konaní preukázať vlastnícke právo. Takéto oprávnenie zodpovedajúce inému právu k pozemku vyplýva napríklad zo zákona č. 364/2004 Z.z. o vodách (vodný zákon).

Podľa ust. § 47 ods. 1 až 4 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“),

(1) Rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní

(rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

(2) Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu,

podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

(3) V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom

na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

(4) Poučenie o odvolaní (rozklade) obsahuje údaj, či je rozhodnutie konečné alebo či

sa možno proti nemu odvolať (podať rozklad), v akej lehote, na ktorý orgán a kde možno odvolanie podať. Poučenie obsahuje aj údaj, či rozhodnutie možno preskúmať súdom.

Podľa Čl. 13 ods. 1 až 4 Ústavy Slovenskej republiky,

(1) Povinnosti možno ukladať

a) zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd,

b) medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 4, ktorá priamo zakladá práva a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, alebo

c) nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

(2) Medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom.

(3) Zákonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky.

(4) Pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

Podľa Čl. 20 ods. 1, 3 Ústavy Slovenskej republiky,

(1) Každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

(3) Vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom.

Z úpravy ustanovenia § 247 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že podľa piatej časti, druhej hlavy O.s.p. súd postupuje len v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu.

Aktívne legitimovaným subjektom na podanie žaloby proti rozhodnutiu správneho orgánu je teda len osoba, ktorej právo, právom chránený záujem alebo povinnosť môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté.

Fyzická osoba nie je legitimovaná na podanie žaloby, ktorou sa domáha ochrany verejných práv a záujmov alebo ochrany práv a záujmov iných osôb. Žalobca preto nie je v danom prípade oprávneným subjektom na domáhanie sa ochrany verejných záujmov alebo ochrany práv iných fyzických osôb.

Za účelom ochrany verejných záujmov sú zriadené príslušné štátne orgány a inštitúcie.

Z uvedeného vyplýva, že žalobca sa mohol žalobou domáhať len hájenia svojich subjektívnych práv a záujmov a povinnosťou súdu bolo skúmanie zákonnosti správneho rozhodnutia vo vzťahu k subjektívnym právam žalobcu.

Z citovaných ustanovení ústavného zákona vyplýva, že vlastnícke právo nie je absolútne a je možné ho obmedziť za zákonom stanovených podmienok. Realizácia vlastníckeho práva žalobcu v uvedenom zmysle teda nemôže byť zneužitá na ujmu práv iných, v tomto prípade väčšinových spoluvlastníkov spoločnej veci, stavebníkov.

Z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že žalobca nebol v danom prípade stavebníkom brán, ktoré boli predmetom dodatočného stavebného povolenia. Nehnutel'nosti v záhradnickej osade nadobudol po realizácii ich stavby, a teda vedel, v akom stave sa nadobúdané pozemky a ich okolie nachádzajú. V prípade, ak by brány predstavovali pre neho vážnu prekážku v riadnom užívaní nehnuteľností, nemusel pristúpiť k uzavretiu kúpnych zmlúv alebo prijatiu daru.

Vo vzťahu k predmetu konania, je žalobca vlastníkom nehnuteľnosti, ktorá susedí s pozemkom, na ktorom sa nachádza pletivová brána. Je zrejmé, že napriek tomu, že nebol spoluvlastníkom stavby (brán), nie je mu bránené v ich používaní. Za porušením svojho práva užívať svoje nehnuteľnosti vidí žalobca námahu, ktorú musí vynaložiť pri vjazde na svoj pozemok, spočívajúcu vo vystúpení z vozidla, otvorení a zatvorení brán, teda v neprerušovanom vjazde na svoj pozemok.

Podľa názoru odvolacieho súdu však stavbou nedochádza k obmedzeniu žalobcu v užívaní vlastných pozemkov, ku ktorým je mu umožnené pristupovať cez pozemok, ktorý nie je v jeho vlastníctve. Vynaloženie určitej námahy spojenej s otváraním brán nemožno v tomto kontexte chápať ako zásah do jeho vlastníckych práv.

Z charakteru povolenej stavby a zisteného stavu veci, nie je preto možné konštatovať, že právo žalobcu na výkon vlastníckeho práva k jeho nehnuteľnostiam bolo stavbou brán vo vlastníctve ostatných obyvateľov osady znemožnené alebo obmedzené.

Subjektom, ktorý by v danom prípade mohol úspešne namietať porušenie svojich vlastníckych práv, by mohol byť vlastník nehnuteľnosti parc. č. 432/1 v k. ú. F., ktorým však žalobca nie je. Parcela č. 432/1 je vlastnícky neknihovanou parcelou v správe Slovenského pozemkového fondu, ktorý listom zo dňa 12.06.2012 stavebnému úradu oznámil, že súhlasí s vydaním dodatočného stavebného povolenia. Z tohto dôvodu nebolo možné zo strany žiadateľov o dodatočné stavebné povolenie predložiť súhlas vlastníka nehnuteľnosti so stavbou, čo zároveň značí, že vlastník stavby nevyjadril nesúhlas so stavbou podľa § 88a ods. 3 stavebného zákona. V konaní teda nebolo preukázané, že by stavba brán bola v rozpore s verejnými záujmami alebo že by vlastník pozemku vyjadril nesúhlas so stavbou.

Predmetný pozemok č. 432/1, ktorý nie je vo vlastníctve žalobcu a na ktorom sa nachádzajú sporné brány, podľa výpisu z katastra nehnuteľností zo dňa 11.08.2010 nie je evidovaný ako verejná, prístupová, účelová, resp. iná komunikácia, ale ako ostatná plocha bez trvalého úžitku. Bolo preukázané, že pozemok je využívaný na prístup k ďalším nehnuteľnostiam obyvateľmi osady. Aj s prihliadnutím na dané okolnosti, odvolací súd nezistil porušenie alebo obmedzenie relevantného práva žalobcu na riadne využívanie vlastných nehnuteľností v danej lokalite.

Pokiaľ žalobca namietal nedostatočné vysporiadanie sa so všetkými námietkami žalobcu, odvolací súd poukazuje na konštantnú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. nález IV. ÚS 236/06) v zmysle ktorej, všeobecný súd (prvostupňový, ale aj odvolací) nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

V posudzovanom prípade odvolací súd nezistil takú vadu v konaní správneho orgánu a súdu prvého stupňa, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal. Žalovaný na náhradu trov nemá právny nárok.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.